

rencedygtigt erhvervsliv er en væsentlig forudsætning, hvis vi skal sikre beskæftigelsen, øge valutaindtjeningen og altså i det hele taget sikre levestandarderne i Danmark. Derfor er vi rystede, når regeringen gang på gang fremlægger lovforslag, der på den ene eller på den anden måde skubber nye økonomiske og administrative byrder over på erhvervslivet.

Regeringen er på afveje, hvis den tror, at velfærdssamfundet sikres ved at lade erhvervslivet finansiere det gennem nye tunge omkostninger. Det er muligt, at finansministeren kan opnå et flottere resultat på papiret her og nu, men i virkeligheden er den form for politik en væsentlig fremtidsstrusel for velfærdssamfundet.

Erhvervslivet er nu engang den vigtigste kilde, når det handler om at tilføre økonomiske ressourcer til det danske samfund. Derfor er det en meget kortsigtet strategi at skaffe finansiering til velfærdssamfundet ved gang på gang at pålægge erhvervslivet nye konkurrenceforvridende omkostninger.

Som der står i bemærkningerne, skal forslaget ses i sammenhæng med L 53, et andet af regeringens forslag, som vil resultere i en omgang konkurrenceforvridende omkostninger til erhvervslivet. L 53 vil nedbringe arbejdsgivernes kompensation i forbindelse med ATP med totalt set 270 mio. kr., og det forslag, vi behandler i dag, vil nedbringe kompensationen med yderligere 350 mio. kr.

Det fremgår ikke tydeligt af L 126, om de 270 mio. kr., regeringen henter hos arbejdsgiverne i ATP-kompensationen i L 53, skal tillægges de 350 mio. kr. fra dette forslag. Men der kan desværre ikke være tvivl om, at regeringen henter både i pose og i sæk, nemlig at de to beløb skal lægges sammen, og at den samlede regning til erhvervslivet bliver på 620 mio. kr. Det viser regeringens sande jeg: Flere omkostninger til det erhvervsliv, vi alle skal leve af. Regeringen slagter hønen, der lægger guldæg.

Jeg ved ikke, om den uklarhed, der er i forslaget om dette ikke uvæsentlige punkt, er et ønske fra arbejdsministeren om, at det var bedst at lade det stå lidt uklart, eller om der simpelt hen er tale om endnu en omgang decideret lovsjusk. Måske er nedsættelsen med i alt 620 mio. kr. et så frækt forslag, at selv ministeren kan se det forkerte og urimelige i at behandle arbejdsgiverne på den måde. Måske er det derfor, han har valgt at gemme kendsgerningerne mellem linjerne.

Venstre deltager ikke i denne form for klapjagt på erhvervslivet og stemmer naturligvis imod dette forslag.

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Ja, først og fremmest skal jeg sige, at jeg ikke deler hr. Jens Vibjergs opfattelse af, at det offentlige og det private nærmest er fjender. For mig er det en falsk problemstilling. Lad mig bare understrege det med, at meget af det offentliges virke jo også er et fundament for det privates virke.

Jeg synes ikke, at vi kommer særlig langt, eller at det er særlig konstruktivt at anse dem som fjender, så meget mere som både det offentlige og det private jo er afhængige af, at vi har en fornuftig økonomisk udvikling, herunder særlig at vi har en fornuftig udvikling med gældsafviklingen i det her land.

Og derfor vil jeg gerne spørge hr. Jens Vibjerg: Da jeg ikke antager, at det er Venstres politik, at vi skal lade være med at kradse de her kroner ind og dermed få et mindre overskud på statsbudgettet, hvor er det da Venstre ville finde pengene? Hvor er det, man alternativt ville foreslå at spare, så man ikke ødelægger det niveau, balancen på statsbudgettet er på?

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Til hr. Jens Vibjerg: Der var da heller ikke nogen, der havde forventet, at Venstre ville deltage i det her. Det er ikke nogen nyhed for Folketinget, at vi er i den situation, som vi har set i forbindelse med de her finanslovforhandlinger, at Venstre vil have, og Venstre vil have, og Venstre vil det hele, men Venstre vil jo ikke være med til at betale. Det er jo kendsgerningen.

Så skal jeg i øvrigt sige til hr. Jens Vibjerg: Det her er ikke arbejdsmarkedspolitik. Der tager hr. Jens Vibjerg grumme fejl. Det her er finanspolitik. Det er lige præcis det, det handler om.

Og så kunne jeg i øvrigt godt tænke mig at spørge hr. Jens Vibjerg: Er det, vi beskæftiger os med nu, i grunden ikke aftalestof? Er det ikke aftalestof imellem arbejdsmarkedets parter?

Er den ATP-byrde, som man her har påtaget sig fra arbejdsgiverside, ikke en, som man har aftalt sig til med arbejdsmarkedets parter, og så måske på et eller andet tidspunkt – jeg ved ik-